

har sagt, kunde kaste Fjerboldt fra det ene til det andet; men man har til Lokale for Rigsdagen kun en lillebitte Sidesløj i et af dem. Hærunder valget maa derfor dele Lokale med Flertallet i denne Sal, og om der fra ærede Medlemmers Side har været vist nogen Uagtsomhed med at iagttage de omtalte Forsigtighedsregler, veed jeg, som sagt, ikke. Jeg har ikke været istand til skadig at sidde i det Lokale, man har anvist os til vore Forhandlinger. Hvad iøvrigt Protokollen angaar, skal jeg kun sige, at jeg ikke har set den udenfor de Tider, vi have haft Forhandling, og jeg har aldrig hørt nogen Yttring om den fra noget Udvalgsmedlem, siden vi begyndte at forhandle i Udvalget om den foreliggende Sag. Sekretæren har taget Protokollen og er kommen med den igjen i Møderne, og om man har henvendt sig til ham om nogen Oplysning, veed jeg ikke. Til mig er der ikke sket nogen Henvendelse; men hvad enten man havde henvendt sig til den Ene eller den Anden af os, vilde Tilladelsen til at se Protokollen aldrig være bleven negtet. Nu derimod, efter 3 Maaneders Arbejde, og efter at det hidtil er gaaet paa den skildrede Maade, høre de Herrer her op med deres Batteri, som maa være stærkt ladet med Elektricitet imod Flertallet her, inden de bruge dette til Ubladning.

Ordføreren (Holstein-Ledreborg): I det jeg først skal henvende mig til den høitærede Minister, maa jeg tillade mig foreløbig at gjøre den korte Bemærkning, at jeg ikke er Ordfører for Udvalgets Flertal, men Ordfører for Udvalget. Udvalgets Flertal har ikke anden Ordfører end Udvalgets. — Forøvrigt beklager jeg, at det ikke er lykkedes mig at overbevise den høitærede Minister, men det maa være mig tilladt at sige, at det ikke er let. Naar den høitærede Minister beder os om at sige, hvorledes han skal overbevise os, vil jeg dertil svare, at, kan det end maasse falde en Minister vanskeligt at overbevise os, vil det vist ogsaa falde mig vanskeligt at overbevise Ministeren, naar vi fra ham høre, at han med sin bedste Villie ikke har kunnet høre eller forstaa Meningen af en Del af Grundene, og at Ministeren anser det for under sin Værdighed at svare paa de øvrige. Paa den Maade tror jeg ikke, det lykkes at overbevise. Forøvrigt oppfatter jeg den høitærede Ministers Spørgsmaal om, hvorledes han skal overbevise os, som et Tilbud om at ville give de Oplysninger, der maasse paa et senere Stadium af Sagen kunde blive forlangte. I saa Henseende taler jeg den ærede

Minister. Hvad angaar den høitærede Ministers Bemærkning om, at vi ville reducere Værkets Underdirektører til det Halve, er den urigtig, idet vi kun ville opretholde den nuværende faktiske Tilstand, hvorefter der kun er een Underdirektør paa Værftet; den anden Plads er ikke besat. — Sige over for det høitærede Mindretal maa jeg lige, at, dersom De ikke synes om den Maade, hvorpaa vi fra vor Side angribe Dem, er det ikke vor, men Deres Skyld. Vi have med stor Omhyggelighed saavel i Betænkningen som i det Referat, jeg igaar gav af Betænkningen, gjort opmærksom paa, at det ikke paa nogen Maade var vor Hensigt at ville sælde Dom i Spørgsmaalet uden efter en grundig og samvittighedsfuld Undersøgelse; men vi have tillige gjort opmærksom paa, at — hvad ogsaa er indrømmet af en af de Sagkyndige fra den anden Side — vi ikke kunne anse Gjenindkaldelse for nødvendig, og at vi efter Alt, hvad der er ansøgt af os med Hensyn til Indrangering af Søforterne under Marinen — navnlig af taktiske Hensyn, samt ligeledes tildels af Hensyn til Overkommandoen, og endelig med Hensyn til den praktiske Ledelse under et fjendtligt Angreb, hvor Tælen bliver om samtidig at benytte Artilleri og Sminer — maa anse det for rigtigt at indrangere Søforterne under Søværnet, medens der fra de Sagkyndiges Side ikke er ansøgt en Løddel derimod. Dernæst have vi gjort opmærksom paa, at, naar det anses for nødvendigt at udvide Kadreerne ud over det nu Bestaaende, maa der fremsættes grundige og overbevisende Oplysninger. Vi negte paa ingen Maade at ville udvide Kadreerne eller at give det Mandskab, der er nødvendigt til Betjeningen af de Skibe og det Materiel, der haves; men vi have fremhævet, at vi ikke kunne gjøre det med de Oplysninger, vi have faaet, idet vi navnlig maa anse det Bevis, man har hentet fra Bemandingsreglementerne, for ikke at være fyldestgjørende, og hvad der ellers foreligger, betyder Intet. Herpaa har man fra en Side i Mindretallet — jeg taler ikke om Mindretallets Ordfører — svaret, at det, naar vi her i Rigsdagen stode ligeoverfor Sagkyndige, var en Pligt for os at gaa blindt med. En saadan Udtalelse, man kalde den saa alvorlig, man vil, er ikke en alvorlig Udtalelse, men en Mistjendelse af, hvad der skal gjælde paa den danske Rigsdag; vi skulle ikke gaa blindt med de Sagkyndige, og allermindst naar de Sagkyndige ikke ere enige. Dernæst maa jeg gjøre opmærksom paa, at man, naar vi i den Anledning have hævdet, at vi ikke kunde gjøre det, har — det er i det Mindste sket